

ဖောင်ခင်ပိုင်

(နေဖြူ)

နှစ်ထပ်ကုရ

စကားပြောဆရာများ

မိမိနင်း

(၁၈၈၃ - ၁၉၄၀)

စကားပြေဆရာ ပီမိုးနင်း

(၁၈၈၃ - ၁၉၄၀)

"ဆီမီးခွက်အကြောင်းကို ဖတ်၍ ကောင်းအောင် ရေးခြင်းသည် အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးပေသည် ။ အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ မီးခွက်အကြောင်းမှာ မှီခိုအားပြု၍ ရေးစရာ စာပေကျမ်းဂန်မရှိ။ စိတ်ကူးနှင့် ရေးရပေလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲကို ဖတ်၍ ကောင်းအောင် ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်းဖြစ်သည် ကို မစဉ်းစားကြပေ"

ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် "စာရေးကောင်း" ၏ သဘောကို အထက်ပါ အတိုင်း ရှင်းလင်းမိန့် ဆိုခဲ့သည် ။ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖန်တီးရေးဖွဲ့ရသော စာမျိုး၏ အရေးပါမှုကို ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သည် ။ "ရသစာပေ" ဟူသော ဝေါဟာရမပေါ်သေးမီကပင် "ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဇာတ်" ဟူသော ရသစာပေသည် သာ ပညာပါသော စာပေမျိုးဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြခဲ့သည် ။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ၊ လမ်းညွှန်ကျမ်းများကို တစ်သက်လုံး ရေးသားခဲ့သော စကားပြေဆရာကြီးဖြစ်သည် ။ ခေတ်မီတိုးတက်ရုံသာမက ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော အမြင်ရှိသူ၊ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်သူဖြစ်သည် နှင့်အညီ ဆရာကြီး၏ စကားပြေ အရေးအသားများသည် ရှင်းလင်းပြတ်သားသည် ။ အသက်ဝင်သည် ။

ဆရာကြီးက စာရေးခြင်းသည် "စာကိုရေးသော အတတ်မဟုတ်၊ စိတ်ကိုရေးသော အတတ် ဖြစ်သည်" ဟု မိန့်ဆိုကာ စိတ်ကူးဉာဏ်၏ အရေးပါမှုကို ဖော်ထုတ်ပြသည် ။ မလိုအပ်ဘဲ သိုင်းဝိုင်း ချဲ့ထွင်ရေးသော

စာမျိုးကို "အချိုးတစ်လံ၊ အသွားတစ်ထွာ" နှင့် လိုရာမရောက်သော အ
ရေးအသား မျိုးဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြသည်။ အကိုးအကားများ ဖြင့်
လေးပင်နေသော အရေးအသားမျိုးကို "ရွှေလိုလေးသော် စာကြီးမျိုး" ဟု
တင်စားသည်။ "မီးရထားလမ်းသွယ်တန်း ဖောက်လုပ်သည်" ဟု ဖော
င်းဖောင်းပွပွ ရေးခြင်းထက် "မီးရထားလမ်း ဖောက်သည်" ဟု စကားပို
မပါဘဲ ရေးခြင်းက လိုရင်းရောက်ကြောင်း ထောက်ပြသည်။ စကားသုံး
နှုန်းရာတွင် သူ့ခေတ်က လူတကာသုံးနေသော "ငိုဘ" "ဝမ်းစာလု" စ
သော စကားများကို "တုံးနေသောစကားများ" ဟု ခေါ်ပြီး ထိုစကားများ
ကို လူတကာသုံးနေသဖြင့် အရောင်အသွေးမထွက်တော့ဘဲ
ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

အသစ်ဖန်တီးမှုကို အားပေးသော ဆရာကြီးသည် ခေတ်စမ်းပုံပြင်နှ
င့် ခေတ်စမ်းကဗျာတို့ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဝေဖန်စာများ ရေးကာ ဝ
မ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုသည်။ မြန်မာစာပေ တစ်ခေတ် ဆန်းသစ်
လာပြီဖြစ်ကြောင်း အားပေးစကားဆိုသည်။

ဆရာကြီးသည် "နေရီရီ"၊ "နေညိုညို"၊ "ပွဲစားကြီး သားအဖနှင့် မြမြ
" စသောဝတ္ထုများ ဖြင့် မြန်မာဝတ္ထုရှည်လောကကို ရှေ့ဆောင်ခဲ့သည်။
ဝတ္ထုတိုအများ အပြား ရေးသား၍ လည်း ဝတ္ထုတို လောကကို ရှေ့ဆော
င်ခဲ့သည်။ "တက်ကျမ်း" ဟု ခေါ်ကြသော လမ်းညွှန်ကျမ်းအများ အပြား
ကို ပြုစု ခဲ့သည်။ "ကမ္ဘာ့အလင်း"၊ "ထူးချွန်ရေး"၊ "အရင်းမစိုက်
လှေထိုးလိုက်"၊ "ဘဝတိုက်ပွဲ"၊ "အောင်စိတ်"၊ "လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး"၊
"သားဂုဏ်ရည်"၊ "သမီးဂုဏ်ရည်"၊ "အချစ်အဘိဓမ္မာ သစ်" စသည့်
ကျမ်းပေါင်းများစွာတို့ သည် စာဖတ်သူများကို များစွာအကျိုးပြုသည်။
ကိုယ်ကျင့် တရား ကောင်းမွန်ရေး၊ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးတို့ ကို ရှေ့
ဆောင်လမ်းပြခဲ့သည်။

ဆရာကြီး၏ စကားပြေအရေးအသားကို အကဲခတ်နိုင်ရန် သာဓက ဆောင်ပါဦးမည်။

"ဆူးစူးသည် ကို မြွေကိုက်သည် ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည် ကြောက်ရွံ့ အားလျှော့က အဆိပ်တက် ၏။ ဝမ်း၌ လှုပ်ရှားသည် ကို ရောဂါဆိုးဟု စွဲ မှတ်ရုံနှင့် ဝမ်းလားရ၏။ ကိုယ်ပူရုံနှင့် ပလိပ်ရောဂါဖြစ် ပြီဟု ယုံလျှင် သေခြင်း၏ အစပင်တည်း"။

(သုခချမ်းသာစိတ်ပညာ)

"နှာဝကျယ်ကျယ် ချွေးတွေသံတွေနှင့် ပလုတ်ပလောင်း ထမင်းကို လက်နှင့်ကျုံး၍ သွင်းပြီး ကြက်ပေါင်ကြီးတစ်ပေါင်လုံးကို ကိုက်ခဲစား သောက်ခြင်းသည် ခွေးနှင့်လွန်စွာတူ၏။ လွန်စွာမှ အရပ် ဆိုးလေသည် "။

(လောကီလမ်းညွှန်)

ဆရာကြီးသည် စာမပြတ်ရေးနေသော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သော် လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ မရှိခဲ့။ စာရေးဆရာများ ရေးသလောက် အကျိုး မခံစားရသော ခေတ်အခါဖြစ်၍ ဆရာကြီးမှာ ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ စွာ နေထိုင် ရသည် ။ "ပီမိုးနင်း၏ ပီမိုးနင်း" ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ဆရာကြီး က မိမိ အခြေအနေကို ဤသို့ ကြေကွဲဖွယ်ဖွင့်ဟခဲ့သည် ။

"ယခုကား ကျွန်ုပ်မှာ အသက် (၅၆) နှစ် ရှိလေပြီ။ ဆင်းရဲတုန်းပင်။ စာအုပ်များ ထွက်ပြီး နောက် ကိုယ်တိုင် အကျိုးမခံစားရဘဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ခြင်းတည်းဟူသော ညွှန်ထဲမှာ ပင် တိုးလျက် နေရလေသည် "

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ။

***